

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 9. ledna 2020 **stížnost navrhovatele** dle zákona o soudní rehabilitaci č. 119/1990 Sb. J. [REDAKCE] H. [REDAKCE] narozeného [REDAKCE] [REDAKCE] podanou proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 2 Nt 3001/2019 ze dne 5. 11. 2019 a rozhodl

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu se stížnost **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením bylo rozhodnuto mimo jiné pod bodem II. tak, že J. [REDAKCE] H. [REDAKCE] není dle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci účasten rehabilitace ve vztahu knucenému vystěhování z Československa v rámci akce [REDAKCE]
2. Proti tomuto druhému výroku usnesení podal včas stížnost navrhovatel. Uvádí, že předložil zprávu Státní bezpečnosti ze dne 13. 10. 1978, která je součástí obsáhlého svazku [REDAKCE]. O celé záležitosti tedy existuje dostatečná dokumentace. Je nepochybné, že násilné vystěhování je formou zbavení osobní svobody, neboť v těchto případech byli lidé pod nátlakem zbaveni možnosti svobodně žít ve svých domovech. Jestli příslušníci Státní bezpečnosti vyhrožovali navrhovateli trestním stíháním pro neoprávněné podnikání podle § 118 odst. 1 tr. zákona nebo pro jiný trestný čin, není podstatné. Již Ústavní soud objasnil, že je třeba zabývat se podstatou věci a nepřijímat pouze formální právní kvalifikaci, kterou se Státní bezpečnost snažila nastavit tak, aby odpůrci režimu vypadali jako ti, kdo se dopouští obecné kriminality. Zde se nabízí souvislost s trestným činem pobuřování podle § 100 tr. zákona, tedy trestným činem uvedeným v § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 119/1990 Sb. Je pravda, že Státní bezpečnost postavila navrhovatele před možnost volby: [REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE] Dále navrhovatel poukazuje na vadu procesní stránky věci, kdy soud měl ve smyslu § 9 zákona č. 119/1990 Sb. rozhodovat ve veřejném zasedání. Navrhovatel navrhuje, aby stížnostní soud napadený výrok zrušil a vrátil věc zpět obvodnímu soudu k novému projednání.
3. Městský soud v Praze přezkoumal podle § 147 odst. 1, 2 tr. řádu napadenou část předmětného usnesení soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že stížnost není důvodná. Soud si pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů, zejména spis zasláný z Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, jakož i dalších 12 přílohových spisů, které se před rozhodnutím soudu staly součástí spisového materiálu. Obvodní soud především v odstavci 14 napadeného usnesení objasnil, proč ve věci nerozhodoval ve veřejném zasedání, když ve smyslu § 232 tr. řádu vycházel z obecných zásad trestního řádu, když zákon výslovně nestanoví, že by bylo třeba rozhodovat ve veřejném zasedání. S argumenty navrhovatele se soud prvního stupně mohl seznámit v jeho návrhu a stížnostní soud i v podané stížnosti. Nebyla tak po věcné stránce zkrácena práva navrhovatele na spravedlivý proces.

4. Je třeba obecně zmínit, že požadavky navrhovatele na účast na soudní rehabilitaci z roku 1990 v souvislosti s křivdou komunistického režimu, která u navrhovatele započala zhruba před [REDAKCE] lety, byla soudem prvního stupně posouzena citlivě, obezřetně a rozumně. Účast na soudní rehabilitaci z roku 1990 nebyla založena jen tím, že někdo byl postihnut konkrétním perzekučním soudním rozhodnutím, ale i tak, že v souvislosti s tím byly vyvinuty vůči navrhovateli jiné kroky (jako v případě J. [REDAKCE] H. [REDAKCE] několikahodinové policejní zadržení, které po [REDAKCE] letech znovu připomíná). Také ovšem i tak, že život navrhovatele byl ovlivněn praktikami totalitního režimu, kdy bylo v rámci akce [REDAKCE] na něj působeno policií, aby opustil republiku. Žádné úřední rozhodnutí však vydáno nebylo, dle samotného navrhovatele na něj bylo působeno jen hrozbou trestního stíhání pro méně závažný trestný čin, kterého se měl dopustit [REDAKCE].
- [REDAKCE] Navrhovatel sice opustil tehdejší Československou republiku pod nátlakem možného trestního stíhání, ale pro čin, na který se nevztahuje zákon o soudní rehabilitaci. Navrhovatel odejel z Československa na základě vlastního rozhodnutí, nikoliv za použití násilného působení státní moci či násilného výkonu nějakého konkrétního rozhodnutí státního orgánu, [REDAKCE] ve [REDAKCE]. Z logiky věci je jasné, že do [REDAKCE] repriestoval a nežil zde [REDAKCE]. Pokud svůj pobyt v cizině považuje za křivdu, jde o křivdu danou povahou lidského života a povahou sociálních poměrů, v nichž člověk žije, kterou lze stěží změřit a ocenit majetkovým zadostiučiněním, v tomto ohledu soud prvního stupně správně uvádí, že „ani v rámci extenzivního výkladu zákona o soudní rehabilitaci nelze u navrhovatele dospět k jeho účasti na soudní rehabilitaci“. S tím se stížnostní soud ztotožňuje, neboť pak by se zákon o soudní rehabilitaci musel vztahovat na statisíce osob, které neměly možnost komunistickou zemi opustit, ač v některých případech chtěly, bylo jim v tom bráněno na rozdíl od navrhovatele, jemuž to bylo „nabídnuto“ a což vlastním rozhodnutím akceptoval. Na závěr stížnostní soud opakovaně připomíná, že trestný čin [REDAKCE] [REDAKCE] za nějž případně navrhovateli hrozilo trestní stíhání, nespadá do okruhu trestných činů, na který se zákon o soudní rehabilitaci vztahuje, a to i v případě posuzování věci v rámci její podstaty, neboť souvislost s trestným činem pobuřování zmíněným ve stížnosti není dána a ve stížnosti ani není nijak vysvětlena. Ze všech těchto stručně shrnutých důvodů nezbylo než stížnost navrhovatele jako nedůvodnou postupem podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 9. ledna 2020

JUDr. Dušan Paška, v.r.
předseda senátu

Vypracoval: JUDr. Václav Kašík

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Marhoulová